

Ο ξανθός Άγιος, ο Νεομάρτυς χωρίς όνομα*

του Χριστόδουλου Χατζηχριστοδούλου

Όποιος με ομολογήσει ενώπιον των ανθρώπων, θα τον ομολογήσω ενώπιον του πατρός μου στους ουρανούς. Η ομολογία από τηλεόρασης του Τούρκου Αττίλα Ολγκάτς προκάλεσε και πάλι δίκαια αγανάκτηση και πικρία για το συνεχιζόμενο δράμα της διακρίβωσης της τύχης των αγνοουμένων και της αναζήτησης των αιτίων και του τρόπου θανάτου των δολοφονηθέντων Ελλήνων αιχμαλώτων στην Κύπρο από τον τουρκικό στρατό το 1974. Μετά την τουρκική εισβολή, πέρα από τις προφορικές μαρτυρίες, άρχισαν να κυκλοφορούν βιβλία με μαρτυρίες Ελλήνων αιχμαλώτων με τα δεινά που υπέστησαν από τις κατοχικές δυνάμεις, στις αναφορές των οποίων αναφέρονταν δολοφονίες αμάχων και αιχμαλώτων στρατιωτών. Επίσης, είδαν το φως της δημοσιότητας μαρτυρίες Τούρκων στρατιωτικών και στρατιωτών για τα ειδικά εγκλήματα που προέβησαν το μαύρο εκείνο καλοκαίρι και που με τις ακατονόμαστες πράξεις τους θεωρούσαν "ότι έγιναν άνθρωποι του παραδείσου".

ΣΤΟ βιβλίο του Ρόνι Αλασόρ, "Διαταγή: Εκτελέστε τους αιχμαλώτους", (μεταφρασμένο από τα τουρκικά στα ελληνικά κυκλοφόρησε στην Αθήνα το 2002) στεκόμαστε με δέος και συγκλονισμό ψυχής στη μαρτυρία και στο μαρτύριο ανωνύμου νέου από χωριό κοντά στην Κυθρέα (σελίδες 93-94), που αρνήθηκε να εξισλαμισθεί για να σώσει τη ζωή του. Συμμάρτυρές του, σύμφωνα με την περιγραφή του Τούρκου στρατιώτη-εκτελεστή, υπήρξαν άλλοι τρεις άνδρες. "Κοντά στην περιοχή της Κυθραίας, η οποία βρίσκεται βορειοανατολικά της Λευκωσίας και νοτιοανατολικά της Κερύνειας, αν δε με απατά η μνήμη μου, βρισκόταν το χωριό των δύο Ελλήνων παπάδων που η φωτογραφία τους είχε δημοσιευτεί παλαιότερα στην εφημερίδα "Γκιουναϊντίν". Όταν φτάσαμε εκεί, συλλάβαμε 40 με 50 άοπλους πολίτες, οι οποίοι δεν είχαν προλάβει να φύγουν. Ανάμεσα τους υπήρχαν ηλικιωμένοι, γυναίκες και παιδιά. Τους επιβίβασαμε σε στρατιωτικά

* Το σχέδιο με τον ανώνυμο Κύπριο νεομάρτυρα είναι έργο του αγιογράφου Κώστα Γερασίμου

οχήματα. Επρόκειτο να μεταφερθούν στην Κερύνεια. Από αυτούς ξεχωρίσαμε τέσσερις νεαρούς άντρες.

ΕΓΩ, μαζί με έναν υπολοχαγό που λεγόταν Χαϊρί και άλλους δύο λοχίες, τους βάλουμε σε ένα μικρό φορτηγάκι που είχαμε πάρει από το χωριό και τους πήγαμε σε ένα δασάκι ένα χιλιόμετρο μακριά. Αντιστοιχούσε ένας αιχμάλωτος στον καθένα μας. Μόλις τους βγάλαμε από το αυτοκίνητο, ο υπολοχαγός Χαϊρί σκότωσε πρώτα τον ένα απ' αυτούς για να μας δώσει θάρρος, ώστε να μπορέσουμε να σκοτώσουμε κι εμείς, οι πρωτάρηδες, τους δικούς μας. Μετά στράφηκε σε μένα και μου είπε: "Πρέπει να πάρουμε εκδίκηση για τις έγκυες αδελφές μας που βίασαν οι Έλληνες και για τα Τουρκόπουλα που σκότωσαν ενώ ήταν στις φασκιές" και στη συνέχεια μου ζήτησε να σκοτώσω τον δεύτερο, αφού τον ξεχώρισε από τους άλλους.

Ο "ΔΙΚΟΣ" μου ήταν ένας ξανθός σγουρομάλλης νεαρός με γαλάζια μάτια. Αν και πριν από λίγο είδε τον άλλο συγχωριανό του να πεθαίνει, δεν ήταν καθόλου ταραγμένος. Τον πήρα και τον πήγα λίγα μέτρα πιο εκεί. Ήμουν σε αδιέξοδο και σε αμηχανία. Ο αξιωματικός περίμενε να μας δει να γινόμαστε εκτελεστές. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Όμως, παρόλα αυτά, δεν μπορούσα να τον σκοτώσω εν ψυχρώ. Έψαχνα μια δικαιολογία για να τον σκοτώσω. Τον κοίταξα στα μάτια και τον ρώτησα: "Γίνεσαι μουσουλμάνος;" Εκείνος στεκόταν όρθιος με τα χέρια δεμένα και με κοίταζε στα μάτια. Έδειξε να κατάλαβε και σχεδόν χαμογελώντας, κούνησε δεξιά-αριστερά το κεφάλι του και μου είπε μια λέξη άγνωστη σ' εμένα: "όι, όι". Κατάλαβα την άρνησή του, η οποία και ήταν η αφορμή που ζητούσα για να σηκώσω το όπλο μου. Έτσι απλά για να μην πέσω στα μάτια του αξιωματικού και των συναδέλφων μου, άδειασα μια ολόκληρη γεμιστήρα πάνω του. Τώρα, όμως, με τύπτει η συνείδηση και βασανίζομαι γι' αυτό το έγκλημα. Τα μάτια αυτού του παιδιού και το χαμόγελό του δεν φεύγουν ποτέ από τη σκέψη μου. Τους άλλους δύο Ελληνοκύπριους τους σκότωσαν οι δύο λοχίες. Αφήνοντας τα πτώματα άταφα, γυρίσαμε στο χωριό. Όπως έλεγε ο λοχαγός μας, είχαμε γίνει πια "άνθρωποι του παραδείσου".

ΕΙΘΕ ο νεομάρτυς αυτός, του οποίου ο Θεός γνωρίζει το όνομα και οι μετ' αυτού μαρτυρήσαντες να πρεσβεύουν στον Αναστάνα Κύριο για την απελευθέρωση της πατρίδας μας και τη σωτηρία των ψυχών μας. «Όταν το Αρνίο άνοιξε την Πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το δυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που σφαγιάστηκαν για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία που έδωσαν για το Αρνίο. Αυτοί κραύγασαν με δυνατή φωνή "Ως πότε, επιτέλους, Δέσποτα άγιε και αληθινέ; Πότε θα έρθη η κρίση σου; Πότε θα πάρεις πίσω το αίμα μας από τους κατοίκους της γης;... Τότε ένας από τους πρεσβύτερους μου είπε: "Ποιοι είναι αυτοί που φορούν λευκή στολή κι από πού ήρθαν;". Εγώ του απάντησα "Κύριε μου, εσύ ξέρεις". Τότε αυτός μου είπε: "Αυτοί είναι εκείνοι που πέρασαν το μεγάλο διωγμό, έπλυναν τη στολή τους και τη λεύκαναν με το αίμα του Αρνιού. Για αυτό στέκονται μπρος το θρόνο του Θεού και τον λατρεύουν μέρα και νύκτα στο ναό του κι αυτός που κάθεται στο θρόνο θα είναι πάντα μαζί τους"». (Αποκάλυψις Ιωάννου 6, 9-10 και 7, 13-15).